

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 11. rujna 2022.

[Multimedia]

Bog nas uvijek traži kad se izgubimo

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Evandjelje današnje liturgije pred oči nam stavlja tri *prisposode o milosrđu* (usp. Lk 15, 4-32); zovu se tako zato što nam pokazuju milosrdno srce Boga. Isus ih pripovijeda kao odgovor na mrmljanje farizejâ i pismoznanaca koji govore: „Ovaj prima grešnike, i blaguje s njima“ (r. 2). Sablažnjavali su se zato što je Isus boravio među grešnicima. Ako je to za njih s religioznog aspekta sablažnjivo, Isus nam, primajući grješnike i blagujući s njima, objavljuje da je Bog upravo takav: Bog nikoga ne isključuje, želi svakoga na svojoj gozbi, jer sve voli kao svoju djecu, sve, ne isključujući nikoga, sve. U tim je trima prisposobama, dakle, sažeta srž evanđelja: Bog je Otac i dolazi potražiti nas svaki put kada se izgubimo.

Naime, protagonisti tih prisposoda, koji predstavljaju Boga, su pastir koji traži izgublenu ovcu, žena koja pronalazi novac koji je izgubila i otac rasipnoga sina. Zaustavimo se na aspektu koji je zajednički tih troje protagonisti. Svih troje, u suštini, imaju nešto zajedničko što bismo mogli definirati na sljedeći način: *nemir zbog odsutnosti* – nedostaje ti ovca, nema drahme, nema ti sina – nemir zbog odsutnosti, svih troje u ovoj prisposobi su nemirni jer im nešto nedostaje. Svih troje, u konačnici, kad bi malo sjeli računati, mogli bi nakon toga biti spokojni: pastiru nema jedne ovce, ali ima devedeset i devet drugih – „Pa i ako se izgubi...“; ženi drahma, ali ima devet drugih; a Otac ima i drugog sina, poslušnog, kojemu se valja posvetiti; čemu misliti na toga koji je otišao živjeti razuzdanim životom? Međutim, u njihovu srcu – pastira, žene i oca – vlada nemir zbog onoga bez čega su ostali: ovca, drahme, sina koji je otišao. Onaj koji voli brine se zbog onoga koji nije tu, osjeća nostalgiju za onim koji je odsutan, traži onoga koji je izgubljen, čeka onoga koji je otišao.

Jer želi da se *nitko ne izgubi*.

Braćo i sestre, takav je Bog: nije „miran“ ako se udaljimo od njega, žalosti se, sav drhti u srcu; i kreće tražiti nas, sve dok nas ne vrati ponovno u svoje ruke. Gospodin ne računa gubitke i rizike, on ima srce oca i majke i pati kad mu nema voljene djece. „Ali zašto pati zbog tog nesretnika od sina? Ta otišao je od njega“. Pati, pati. Bog trpi kad se od njega udaljimo i, kad se izgubimo, čeka naš povratak. Upamtimo to: *Bog nas uvijek čeka* raširenih ruku, bez obzira na životnu situaciju u kojoj smo izgubljeni. Kao što se kaže u jednome psalmu, ne drijeme i ne spava on, uvijek bdi nad nama (usp. 121, 4-5).

Pogledajmo sada sebe same i zapitajmo se: nasljeđujemo li u Gospodina tome, to jest imamo li nemir zbog odsutnosti? Osjećamo li čežnju za onima koji su odsutni, za onima koji su se udaljili od kršćanskog života? Nosimo li taj unutarnji nemir ili među nama nema tog nemira i uznemirenosti? Drugim riječima, nedostaju li nam stvarno oni kojih nema u našim zajednicama? Tko mi stvarno nedostaje u mojem životu? Ili nam je dobro među nama, spokojno i blaženo živimo u svojim grupama – „član sam baš jedne sjajne grupe za apostolat“, nemamo samilosti za one koji su daleko? Ne radi se samo o „otvorenosti drugima“, to je naprosto evanđelje! Pastir iz prispodobe nije rekao: „Već imam devedeset i devet ovaca, tko me tjera da idem tražiti izgubljenog?“ A ipak je otišao. Razmislimo dakle o našim odnosima: molim li za one koji ne vjeruju, za one koji su se udaljili od Boga, za one koji su ogorčeni? Privlačimo li one koji su daleko na način na koji to čini Bog, a njegov način je blizina, suosjećanje i nježnost? Otac nas moli da budemo pažljivi prema djeci koja mu najviše nedostaju. Sjetimo se nekih osoba koje poznajemo, iz naše blizine i koje možda nikad nisu susrele nekoga tko bi im rekao: „Znaš? Ti si Bogu važan“. „Ali ja sam u neredovitoj situaciji, učinio sam ovu ili onu ružnu stvar...“. – „Ti si važan za Boga“, reci mu to, „ti njega ne tražiš, ali On tebe traži“.

Dopustimo da ta pitanja u nama pobude nemir – budimo muškarci i žene nemirna srca – i molimo se Gospi, majci koja se ne umara tražiti nas i brinuti se za nas svoju djecu.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre!

Prekosutra odlazim na trodnevno putovanje u Kazahstan, gdje ću sudjelovati na Kongresu poglavara svjetskih i tradicionalnih religija. Bit će to prilika za susret s brojnim vjerskim predstavnicima te za bratski dijalog, nadahnuti zajedničkom željom za mirom, mirom za kojim naš svijet žeda. Unaprijed srdačno pozdravljam sudionike, kao i vlasti, kršćanske zajednice i sve stanovnike te velike zemlje. Zahvaljujem vam na pripremama i sve što je učinjeno vezano uz moj posjet. Molim sve da molitvom prate ovo hodočašće dijaloga i mira.

Nastavimo moliti za ukrajinski narod, kako bi mu Gospodin dao utjehu i nadu. Ovih dana kardinal Krajewski, prefekt Dikasterija za službu milosrđa, boravi u Ukrajini kako bi ondje posjetio razne zajednice i konkretno posvjedočio blizinu Pape i Crkve.

U ovom trenutku molitve rado se sjećam sestre Marije de Coppi, misionarke kombonijanke, ubijene u Chipeneu, u Mozambiku, gdje je s ljubavlju služila gotovo šezdeset godina. Neka njezino svjedočanstvo udijeli snagu i hrabrost kršćanima i čitavom narodu Mozambika.

Želim također uputiti poseban pozdrav dragom narodu Etiopije, koji danas slavi svoju tradicionalnu Novu godinu: jamčim vam svoje molitve i želim svakoj obitelji i čitavome narodu dar mira i pomirenja.

I ne zaboravimo moliti za učenike koji će sutra ili prekosutra ponovno krenuti u školu.

A sada pozdravljam sve vas, Rimljane i hodočasnike iz raznih zemalja: obitelji, župne skupine, udruge. Posebno pozdravljam pripadnike kolumbijske vojske, skupinu iz Kostarike i predstavnice Argentine na Svjetskom gospodarskom forumu. Pozdravljam djecu ispovjedi vjere iz Cantù, vjernike iz Musile di Piavea, Ponte a Tresse i Vimercatea, te članove Pokreta za nenasilje i djecu Bezgrješne.

Želim vam ugodnu nedjelju. Molim vas, ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!